

13 — Okno

7

Nikad nije izgovorio ni jednu reč, ali se videlo da voli da sluša moje. Dugo bih mu pričao kako je ona prelepa, da ima par očiju kao zvezde da su. „Ne boj se, mama je tamo“, pokazivao sam mu u svaku jednu zvezdu koja se sa drugom združila. „Imala je neka posla ovde, sad ima neka posla gore, jednog dana će doći po tebe. Ili ćeš ti naći nju, svejedno je“.

Otišao je jednog jutra, ja sam još uvek spavao. Ostavio mi je poruku, pravo majstorstvo, busen travuljine sa cvetom na svakoj jednoj vlati. Čovek je imao posla, nije da nisam bio ponosno razložan. Prošetao sam se avetinjom oronulog rudarskog grada, otpozdravio svakoj jednoj utvari.

Skupčao sam se kolenima do brade, na samom kraju okna, duboko u jami. Nekako, tlo je još uvek bila toplo na dodir. Zgrabio sam u šaku sa poda i strpao u usta. Drugim mljackanjem ubedio sam se, *o da, ovde ću da mrem.*

1

Konačno, odveo me je da vidim odakle mu uopšte takve sumanute ideje padaju na pamet. Znali smo se tek nešto više od pola godine, taman dovoljno za nekome tačno upamtiti ime, lik, poneku karakternu crtu, sve u svemu površno upoznati osobu. Nažalost, kako je kafana samo jedna, a veći deo okolnih jama odavno suva, izgubljenost preostalih duša je bila osuđena na društvena udruživanja po sistemu “daj šta daš”.

„Vidi ovako...“, bilo mi ga je preko glave, bubnuo sam flašom o astal dovoljno jako da se pivo zapeni potopom kroz grlić. Verovatno sam se i upro u njega, junetinom od posle 10 piva, pogledom.

„I ti si isti kao sve ostale...“, uzvratio je treskom flaše o astal, „...ovdašnje džukele“, začikljio se u veselu trojku što se, dubokim snom ophrvana, rasprostirala duž susednog stola. „Džukela! To si ti!“ Odgurnuo je stolicu da padom razbudi celu kafanu, uneo mi se prstom do nosa: „Ako će ti pomoći, pokazaću ti zašto je došao kraj vremena! Za mnom!“

3

Budila se. Lica mekog kao sitnim šećerom nenapuderisani kolač. Zagladio sam joj kosu iza uha, popravio svaki jedan pramen, ako je bilo takvih, štrčecih. Voleo sam je.

S vremena na vreme bi zaljučilo, ali nikad to nije bilo toliko očito kao sad da će se stvarno i probuditi. Rešio sam da je se više ne plašim, mislio sam da je najbolje tako, sad ili nikad. Bio sam ubeđen da je najvažnije da budem pored nje, pa šta bude – biće i najbolje.

2

„Bila je boginja... Vidi je sad, svu smo je usvinjili!“, sknjusio se, seo na prvu izvaljenu kamenčinu što se ponudila, sve nevešto pokušavajući da ukroti šlic pantalona. „Skot si! Bestidnik! Mrzim te!“ zaridao je kao malo dete.

Dobar mu je bio tunel. Bez zamerki. Pedantno nadasve. Uvek sem pokušavao da vidim i karakter u izradi tunela. Obična rulja je to kopala da bi se prosečno kuće u teranju za mrmotom postidelo, otšepalo dalje gde ga niko ne zna i crklo. Ovde, kapa dole, kakva konstrukcija, istančanost svodova, prava umetnost. Coknuo sam jezikom kao naklonom i požalio za takvim osobinama.

„Ja tebe ninašta nisam silio. Priznaj koliko si dugo maštao o njoj. Nego, jesi l' izvu-kao koliko odayde? Kakvo okno!“ prosto sam morao znati.

„Izrode!“ jecao je i dalje kao da za drugačije nikad nije čuo. „U stvari“, dipio je sa kamena, „jeste, ja sam kriv! Ja i niko drugi!“ nešto je kopao po nedrima. Rekoh sebi, sad kad još i srce iščupa, izbljuvaću se.

Gurnuo ga je pod grlo, nacerio mi se svim pejsažom natrulih zuba, namignuo pride, i opalio. Uf, jako! Odmah sam mu se ispovraćao, ali mi nije bilo ništa lakše, želudac se i dalje grčio, slika i ton su postali još posvađaniji.

Nagnuo sam se nad njega. Ništa nisam shvatao. Setio sam se pesmice još od kad sam bio mali. Moralo se trupnuti stopalom dvaput na svaki treći takt. Pljus, pljus. Otkud vodurina, tunel mu je suv kao moj džep?! Srušio sam se sedom u lokvu, skupio malo šakom odole, liznuo. I onesvestio se.

5

Zabravila se u svojoj kapsuli, ni pogledala me nije. Ako se pozdrav narađen od vatre-nih sukanja takvim čime mogao nazvati, zahvalan sam joj bio i na tome. Ukipio sam se kao glupi potporni stub, mahnuo par puta, žmirkao na iskre paljenja motora. Gruhnula je konačno tunelom ka izlazu. Osetio sam da mi obrve gore. Jebeš obrve!

Mali je džikljao kao iz vode. Kad je stasao za pijuk, tome ga nisam učio, o ne! To nikako. Vodio sam ga uokolo, pokazivao mu kako šuma raste, gde to trava šuška i kad. Bio je nezgrapan, bojao sam se da nikad neće naučiti da se ljudski služi nogama, vrludao je.

Prvi put mu je bilo čudno što je naterao cvet da procveta, morao sam mu objasniti da se to u stvari tako radi. Dodirom i ničim više. Oduvek sam znao da nije moj, ali zar je to bitno?

4

Gledao sam je kako šara dugmićima, polugama. Za takve poslove stvarno treba više od dva para ruku. Ispravila se iz naslona, pramen joj se oborio, krenuo sam rukom da ga popravim. Zašišala je kao besna zvečarka, pao sam na kolena, nek' radi šta će raditi, ima svo pravo.

„Zemljani, čujte i verujte, došla sam da vam pomognem“, mahnula je da se sva svetla popale, „Ja uvek pomažem!“ kapsula je zabrundala odronima zidova, „milioni će otploviti, propast je bliska, urazumite se!“

Jednom rukom je podizala gomile bljeskajućih mapa, drugom presložila gomilicu kamenčuća u oblik piramide, trećom upirala po mapama kao da brzinski deklamuje pesmicu. Četvrtom se zbunila i bubnula svom snagom o svoj prenapregnuti trbuh.

Pustio sam je da sama shvati.

Izgledala je kao da joj, ipak, treba pomoć.

„Ja sam kriv. I moj drugar, ali on se ubio, budala, tako da sam samo ja kriv“, otštucao sam.

Pipkala je i bockala tu izrasnilu na stomaku kao da nikad ništa slično nije videla.

„A i ti si kriva“, poskočio sam ceneći da je možda vreme za posvađati se po prvi put, „da nisi tako lepa, ničeg od ovoga ne bi bilo“. Vratio sam se u pokorno klečanje. „A i bili smo pijani...“, završio sam i zarekao se sebi da više usta neću otvarati.

„Mater vam“, kolutala je bljeskanjem u očima, „zar mene, ovako“, osetio sam da joj se slošava, „mene napumpati, stoko bezumna!“ sručila se natrag u svoje postolje. „Ja sam vam... bila... jedini spasss...“.

Popravio sam joj pramen. Skinuo graške znoja sa čela. Porodila se prekosutra od tog dana.